

РЕШЕНИЕ

№ 817

гр. София, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6469** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Е. П. (Ekrem Polat), [дата на раждане], гражданин на Република Турция, срещу отказ от 01.06.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, издаден от консулско длъжностно лице – трети секретар, Завеждащ консулската служба (З.) в Посолството на Република България в А., Република Турция, по заявление № ANK23000528V от 05.03.2023 г.

Жалбоподателят твърди, че отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, че адресът на пребиваване не е фиктивен, тъй като той и съпругата му са били там при посещение от сектор „Миграция“, [населено място]. Твърди се още, че бракът е реален, а с отказа се засягат основни права и свободи на чужденеца по чл. 15 от Семейния кодекс и чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС) - гарантираното право на личен и семеен живот, обстоятелство, представляващо изключението, по смисъла на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ. Ангажира писмени и гласни доказателства. Моли съда да отмени отказа и да изпрати преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението като разреши издаване на виза „D“. Не претендира присъждане на направените в производството разноски.

Ответникът, трети секретар, З. в Посолството на Република България в А., Република Турция, чрез процесуалния си представител юрк. З. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № ANK23000528V от 05.03.2023 г., жалбоподателят Е. П., турски гражданин, [дата на раждане] в [населено място], Шанлъурфа, Република Турция, притежаващ паспорт тип P, код T., № U23615480, издаден на 06.10.2020г., валиден до 06.10.2026г., е подал в Посолството на Република България в А., Република Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D.

Към заявлението са приложени: копие от паспорт; препис – извлечение от акт за сключен граждански брак на длъжностно лице от [община] от 15.02.2023 г., издаден въз основа на удостоверение за сключен граждански брак № 21 от 11.11.2021 г., съставен в [населено място], общ. К., обл. Шумен, между жалбоподателя Е. П. и българската гражданка М. Я. П. (л. 72); извлечение от граждански регистър в [община], Шанлъурфа с отбелязано семейно положение – женен, сключен брак – 21.10.2021 г. (л. 85); копие на паспорт и лична карта на съпругата М. Я. П. (л. 73, л. 77); декларация от М. П., че ще осигурява издръжка на Е. П. за времето, през което ще пребивава в Република България - с нотариална заверка на подпис; нотариално заверена декларация от Е. П. и М. П., че към 02.01.2023 г. живеят заедно на посочения в декларацията адрес, владеят турски език и са грамотни, както и че бракът им не е сключен с цел заобикаляне на законите на Република България (л. 74); декларация от 05.01.2023 г. от С. Ю. Е., чрез пълномощника Г. Х. Ф. (с нотариална заверка на подпис), че предоставя адрес на пребиваване на Е. П. и М. П. в собствения си имот по нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 84. том II, дело № 1509/1998г.; договор за наем на недвижим имот от 05.01.2023 г. – с нотариална заверка на подписите; копие на личната карта на наемодателя С. Ю. Е.; служебна бележка и банково удостоверение от К. Би Си Б. България ЕАД, от които се установява, че М. П. е клиент на търговската банка и разполагаемата наличност по банковата ѝ сметка е в размер на 9 790,34 лв.; медицинска застраховка.

На 01.06.2023г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза (Приложение № 7, към чл.34, ал.1 НУРИВОВР) е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ (не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит; са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване). В „допълнителни забележки“ като фактически основания за отказа е посочено, че: “Целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани достоверно. Установено е, че по време на извършената проверка съпругата не пребивава в Република България. Наемодателят не потвърждава, че ще живеят на декларирания адрес. Опит за заобикаляне на ЗЧРБ, чрез сключване на брак.“.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под № ANK23000528V от 05.03.2023г. От дирекция „Миграция“-МВР, с писмо вх. № 28408/31.07.2023г. по описа на АССГ е изпратено фотокопие на становище от началник на група „Миграция“ на ОДМВР – Б., рег. № 5382р-3952/17.05.2023г., в което, въз основа на установеното при извършените на чужденеца П. Е. проверки във връзка с искането за виза тип D по чл.15, ал.1, вр. с чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ, е изразено отрицателно становище – чл.24, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Отбелязано е, че съпругата на апликанта М. Я. П. няма адрес на територията на обл. Б.. Същата е с постоянен и настоящ адрес в [населено място], където е издадено и удостоверение за брак. Българската гражданка не живее в България, тъй като от 24.02.2023 г. не е в страната, излязла е през ГКПП Д. мост. Има две деца, които пътуват в посока З. Европа с бащите си. При извършена проверка на адреса, посочен от апликанта, от проверяващите органи от сектор „Миграция“ е установено, че: наемодателят се занимава с превози в Европа; същият не си спомня за апликанта и съпругата му, като посочва имената на други лица, които отседат в дома му. В становището е отразено, че при извършени в АИС справки е установено, че съпрузите не живеят заедно и апликантът няма регистрирани пътувания до България през последните 10 години, поради което са налице основателни съмнения, че целта на апликанта е получаване на разрешение за пребиваване в България с цел установяване в друга държава член на ЕС, чрез фиктивен брак.

С писмо рег. № М-12691/21.07.2023г., постъпило в АССГ с вх. № 27933/26.07.2023г. зам.-председателят на ДАНС уведомява съда, че процесното заявление за виза е разгледано от ТДНС – [населено място], като е изразено становище, че лицето не представлява заплахата за националната сигурност, поради което не възразява същото да получи виза.

Допълнително по делото е приета, без оспорване от жалбоподателя, представената с писмена молба от процесуалния представител на ответника справка за извършена съгласувателна процедура във връзка със заявлението за виза „D“ от 05.03.2023 г.(л. 136 и сл.).

По искане на жалбоподателя по делото е разпитан свидетел. В съдебно заседание съпругата М. Я. П., заявява, че се е запознала със съпруга си на 21.10.2021 г. Малко след това по покана на жалбоподателя заминала за Шанлъурфа, Република Турция, където сключили граждански брак. Почти три месеца останала да живее там. М. П. посочва, че след като се е върнала в България наела жилище под наем в [населено място], [община], което е собственост на роднина на съпруга ѝ. По сключения договор за наем от месец януари плаща по 100 лв. Заявява, че не е знаела кога ще минат на проверка от „Миграция“, като посочва, че когато проверяващите са били на адреса, тя е била при болната ѝ леля в [населено място], където престоят ѝ продължил три седмици. Разбрала за проверката от съседите и наемодателя, тъй като проверяващите не са направили опит да се свържат с нея, когато са били на адреса. Посочва, че е регистрирала брака в [населено място] и е сменила личната си карта с новата фамилия. Свидетелката дава показания, че живее в България, Карагеоргиево, не се занимава с нищо, със съпруга си е живяла само в Турция, след като са сключили гражданския брак, но заявява, че искат да живеят заедно.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален

административен акт и в срока по чл.149, ал.1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза от 01.06.2023г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл.9а, ал.2, т.4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ. Видно от текста на жалбата пред съда, жалбоподателят се е позовал на обстоятелството, че има сключен граждански брак с българската гражданка, с която е живял, предвид което се касае за лице, което е член на семейство на български гражданин. Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи (л. 68), както и Заповед № 125/03.08.2021 г. на посланика на Република България в А., Турция (л. 107), съгласно, която издателят на оспорения отказ – А. Ж. В. е упълномощен да подписва Приложение № 7 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Отказът е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни, обобщени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „допълнителни забележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - “Наредбата”. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в

РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата.

Жалбоподателят Е. П., турски гражданин, към момента на подаване на заявлението за издаване на виза е съпруг на български гражданин, съгласно представеният препис на удостоверение за сключен граждански брак. Същият е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид “D” с правно основание чл.15, ал.1, вр. с чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ – с цел да получи разрешение за дългосрочно пребиваване в Република България като член на семейство на български гражданин.

Ответникът е отказал издаване на виза, на основанията по т. 17 и т. 24, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ, като е приел, че не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване; налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване“. В подкрепа на тези изводи са описаните по – горе и представени от ответника писмени доказателства, които не са оспорени от страна на жалбоподателя. Тези доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. От тези писмени доказателства в едно със събраните в хода на съдебното обжалване гласни доказателства се установява, че налице данни, че целта на заявителя не е да живее съвместно със съпругата си М. П. на декларирания адрес, а да получи виза за дългосрочно пребиваване в РБ, като страна – член на ЕС с цел установяване в друга държава на ЕС. Конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт се съдържат в писмените доказателства, представени от Дирекция „Миграция“ – МВР, а именно становище рег. № 5382р-3952/17.05.2023г. на началник група „Миграция“ на ОДМВР – Б., с обективирани и обобщени резултати от извършената проверка. Установява се, че аплинатът няма регистрирани пътувания до България през последните 10 години. При справки в АИС е установено, че съпрузите не живеят заедно. Нещо повече, относно съпругата на апликанта е констатирано, че е извън в страната, излязла през ГКПП Д. мост. Същата има две деца, които пътуват извън страната с бащите си. Соченият за наемодател пък при проверката на адрес е посочил имената на други лица, които са отседнали в дома му.

Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. В конкретния случай, обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила.

Според настоящия състав, от цитираното по-горе становище на началник група „Миграция“ на ОДМВР – Б., имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК не се установява, че бракът сключен между Е. П. и М. Я. П. отговаря на дефиницията за

граждански брак, като доброволен съюз между мъж и жена, сключен по взаимно, свободно и изрично съгласие. Апликантът не дава, каквото и да е обяснение за това от колко време познава съпругата си и как са се запознали, кога са решили да сключат брак и какви са бъдещите им планове като семейство. В сезиращата съда жалба се поддържа, че П. и съпругата му винаги са пребивавали на декларирания адрес, включително и по време на посещението от проверяващите служителите от отдел „Миграция“ на ОДМВР - Б.. В случая обаче, в административното производство е установено, че Е. П. не е имал влизания в Република България през последните 10 години. На следващо място, в показанията пред съда свидетелката М. П. твърди, че се е запознала с жалбоподателя чрез фейсбук на 21.10.2021г., след което по негова покана заминала за Турция, където същата година сключили брак и почти три месеца живели там. Тези показания не кореспондират с данните, отразени в приложеното от апликанта извлечение от граждански регистър в [община], Шанлъурфа (л. 85). От него се установява, че бракът е сключен на 21.10.2021 г., а според свидетеля на тази дата се е запознала по фейсбук със жалбоподателя. По делото, въпреки дадените от съда указания за разпределение на доказателствената тежест, не се представи нито едно доказателство в подкрепа на твърденията, че съпрузите са живели съвместно няколко месеца в Република Турция, каквито би следвало да съществуват. На следващо място, според свидетеля – М. П., когато проверяващите от отдел „Миграция“ са били на декларирания от апликанта адрес на престой, тя е била в [населено място] при болната си леля. Доказателства в подкрепа на показанията ѝ няма, доколкото същите се разминават с данните в становището на началник група „Миграция“ на ОДМВР – Б., рег. № 5382р-3952/17.05.2023г., според които съпругата не е пребивавала в Република България, тъй като на 24.02.2023 г. е излязла през ГКПП Д. мост. Следователно М. П. е била извън страната още преди започване на административното производство по издаване на виза „D“ по заявление от 05.03.2023 г. Свидетелските показания на съпругата на жалбоподателя, на осн. чл.175 ГПК, вр. с чл. 144 АПК, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната ѝ заинтересованост. В случая се обосновава извод за хаотичност и недостоверност на дадените показания от страна на свидетеля, доколкото те противоречат на представените по делото писмени доказателства, поради което не могат да бъдат кредитирани. На последно място следва да се отбележи, че независимо от попълнената декларация от съпругата М. П., че ще осигури финансова издръжка на съпруга си по време на престоя му в Република България, с приложени доказателства за налични по банкова сметка парични средства, по делото липсват данни, че тя работи по трудово

правоотношение, че има доходи като самоосигуряващо се лице, като същата заявява пред съда, че „не се занимава с нищо“. Тези обстоятелства са допълнителен аргумент за липса на достатъчно данни за истинската цел и условия на пребиваването на чуждият гражданин в Република България.

Според настоящия състав, установените по делото обстоятелства не дават възможност да се направи извода, че Е. П. и М. П. действително имат намерение да живеят заедно като съпруг и съпруга в общо домакинство и да градят сериозни семейни взаимоотношения. Е. П. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, като са налице основателни съмнения относно истинността и надеждността на направените от чуждестранния гражданин изявления, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал на 01.06.2023 г. издаване на виза тип „D“. Отказът е постановен в резултат на правилно прилагане на материалноправните норми на ЗЧРБ.

Издаденият отказ е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

Твърдението в жалбата, че отказът не съответства на чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи не може да бъде споделено. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В случая твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Единствено фактът на сключен граждански брак не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот факт, особено в контекста на установената фиктивност на брачната връзка.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна, като на

ответника, на основание чл.143, ал.2 АПК, се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София - град, I отделение, L състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. П. (Ekrem Polat), гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 01.06.2023 г. от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Република Турция.

ОСЪЖДА Е. П. (Ekrem Polat), гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , с паспорт тип Р, код Т., № U23615480, издаден на 06.10.2020г., валиден до 06.10.2026г. да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: